

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 329

din 29 septembrie 2025

Dosar nr. 2.676/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Ponea	— judecător la Secția I civilă
Gheorghe Liviu Zidaru	— judecător la Secția I civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția a II-a civilă
Mihaela Mîneran	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina-Elena Vladu-Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mihnea Adrian Tănase	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.676/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Oana Cristina Popescu, magistrat-asistent-șef în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Hunedoara — Secția I civilă, în Dosarul

nr. 87/97/2024, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile privind dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă sporul de penitenciar de 20% se stabilește din indemnizația de bază din anul 2009 sau din indemnizația aferentă lunii noiembrie 2018, respectiv a lunii în curs, precum și dacă în acest caz se impune respectarea prevederilor art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, reclamanta având funcția de grefier în cadrul Tribunalului Dolj, conform art. 13 din anexa nr. V a Legii-cadru nr. 153/2017 și art. 1 lit. c) din anexa nr. V a Legii-cadru nr. 153/2017, coroborat cu art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 și Ordinul ministrului justiției nr. 2.830/C/2017.”

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților; părțile nu au depus punct de vedere asupra raportului.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Hunedoara — Secția I civilă a dispus, prin încheierea din 23 octombrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 87/97/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior menționată.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 19 noiembrie 2024 cu nr. 2.676/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 19 mai 2025, ulterior fiind preschimbat pentru data de 26 mai 2025.

II. Normele legale incidente

9. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare* (Legea-cadru nr. 153/2017)

Art. 25. — (1) „Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.”

Anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017

Art. 1 lit. c) — „Dispozițiile prezentului capitol reglementează salarizarea și celelalte drepturi salariale ale: (...) c) personalului auxiliar de specialitate și personalului conex din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea.”

Art. 13. — „Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, precum și alte categorii de personal prevăzute la art. 1 lit. a), c) și f) din prezentul capitol, delegate sau detașate sau care își desfășoară activitatea în sistemul penitenciar, beneficiază pe durata delegării sau detașării sau a desfășurării activității în sistemul penitenciar, și de un spor de până la 20% calculat la indemnizația de încadrare sau, după caz, la salariul de bază.”

10. *Ordinul ministrului justiției nr. 2.830/C/2017*

Art. 1. — (1) „Începând cu data de 1.07.2017, judecătorii din cadrul instanțelor de judecată delegați pentru executarea pedepselor privative de libertate beneficiază și de un spor de 20%, calculat la indemnizația de încadrare brută lunară, pentru activitatea desfășurată efectiv în penitenciar.

(2) Sporul prevăzut la alin. (1) se acordă numai pentru perioada delegării în sistemul penitenciar, stabilită prin decizia de delegare a președintelui curții de apel.”

III. **Expunerea succintă a procesului**

11. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 10 ianuarie 2024 pe rolul Tribunalului Hunedoara — Secția I civilă cu nr. 87/97/2024, reclamanta A. a solicitat, în contradictoriu cu pârâții instituții publice B., C., D., obligarea acestora la plata diferenței de sumă între cea încasată și cea cuvenită din sporul de 20%, calculat la indemnizația de bază din anul 2009, în loc de cea aferentă lunii noiembrie 2018, aceasta fiind luna de început a perioadei de desemnare a sa la penitenciar, și până la finalizarea raporturilor de muncă, respectiv 8.11.2018-31.12.2022, pe durata desfășurării activității la penitenciar, precum și actualizarea acestor sume cu rata inflației și majorarea lor cu dobânda legală, de la data scadenței fiecărei indemnizații și până la data plății efective. A arătat că, începând cu luna noiembrie, de când a fost delegată în calitate de grefier pentru exercitarea atribuțiilor specifice la Penitenciarul X, sporul de penitenciar a fost calculat la indemnizația de încadrare din anul 2009, și nu la cea aferentă lunii în curs.

12. Prin întâmpinările depuse, pârâții au invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune, iar, pe fond, respingerea cererii de chemare în judecată.

13. Tribunalul Hunedoara — Secția I civilă a dispus, prin încheierea din 23 octombrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 87/97/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior menționată.

IV. **Motivele reținute de titularul sesizării**

14. Instanța de trimitere a reținut, raportat la dispozițiile art. 2 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, că, în dosarul de față, completul de judecată a fost învestit cu soluționarea unei cauze în primă instanță ce privește plata unor drepturi de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice — plata diferenței de sumă între cea încasată și cea cuvenită din sporul de 20%, calculat la indemnizația de bază din anul 2009, în loc de cea aferentă lunii noiembrie 2018, aceasta fiind luna de început a perioadei de desemnare la penitenciar, și până la finalizarea raporturilor de muncă, respectiv 8.11.2018-31.12.2022, pe durata desfășurării activității la penitenciar a reclamantei, grefier delegat la Penitenciarul X în perioada în litigiu.

15. Lecturând centralizatoarele privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și a litigiilor de muncă, instanța de trimitere nu a identificat nicio hotărâre privind chestiunea de drept care face obiectul prezentei cauze.

16. În consecință, a considerat că, odată verificată îndeplinirea acestor condiții, sesizarea este obligatorie și că nu se impune stabilirea existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție că este necesar potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, întrucât din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 reiese cu evidență că ceea ce a intenționat legiuitorul a fost ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie al personalului plătit din fonduri publice. Or, cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analiza chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept.

V. **Punctul de vedere al titularului sesizării**

17. Tribunalul a constatat că, prin prezenta acțiune, reclamanta tinde la obligarea pârâților la plata diferenței de sumă între cea încasată și cea cuvenită din sporul de 20%, calculat la indemnizația de bază din anul 2009, în loc de cea aferentă lunii noiembrie 2018, aceasta fiind luna de început a perioadei de desemnare a sa la penitenciar, și până la finalizarea raporturilor de muncă, respectiv 8.11.2018-31.12.2022, pe durata desfășurării activității la penitenciar.

18. Din coroborarea dispozițiilor art. 13 din anexa nr. V a Legii-cadru nr. 153/2017, ale art. 1 lit. c) din aceeași anexă și ale art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 ar rezulta că legiuitorul a lăsat la aprecierea angajatorului cuantumul/procentul acestui spor, de maximum 20%, calculat la indemnizația de încadrare sau, după caz, la salariul de bază, cu condiția respectării prevederilor din art. 25 alin. (1) din lege.

19. Ordinul ministrului justiției nr. 2.830/C/2017 invocat nu este aplicabil reclamantei, deoarece acesta se referă la judecători, nu la personalul auxiliar.

VI. **Punctul de vedere al părților**

20. Părțile nu au exprimat niciun punct de vedere cu privire la cele puse în discuție de instanța de judecată.

VII. **Jurisprudența instanțelor naționale în materie**

21. Au fost exprimate opinii teoretice, după cum urmează:

22. Curtea de Apel Alba Iulia și-a exprimat opinia, în sensul că sporul de penitenciar de 20% se stabilește la nivelul indemnizației aferente lunii noiembrie 2018, în același sens fiind și opinia judecătorilor Tribunalului Brașov.

23. În cadrul Curții de Apel București, punctul de vedere exprimat de Tribunalul București a fost în sensul că această categorie de spor se impune a fi calculată în mod unitar și pentru grefierul delegat, adică prin raportare la cuantumul salariului de bază brut aferent lunii în care s-a prestat activitatea efectivă în penitenciar, prin determinarea acestuia distinct.

24. Tribunalul Ilfov a apreciat că legiuitorul a lăsat la aprecierea angajatorului cuantumul/procentul acestui spor, de maximum 20%, calculat la indemnizația de încadrare sau, după caz, la salariul de bază, cu condiția respectării prevederilor art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017. Ordinul ministrului justiției nr. 2.830/C/2017 nu este aplicabil, deoarece acesta se referă la judecători, nu la personalul auxiliar.

25. Opinia judecătorilor Curții de Apel Iași a fost exprimată în sensul că sporul de până la 20% calculat la indemnizația de încadrare sau, după caz, la salariul de bază se determină în concret de către ordonatorul de credite, cu referire la considerentele Deciziei nr. 3 din 29 ianuarie 2024 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

26. În opinia judecătorilor Tribunalului Iași și Vaslui, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, precum și alte categorii de personal prevăzute la art. 1 lit. a), c) și f) din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, delegate sau detașate sau care își desfășoară activitatea în sistemul administrației penitenciare, beneficiază pe durata delegării sau detașării și de un spor de 20% calculat la indemnizația de încadrare sau, după caz, la salariul de bază, cu condiția respectării prevederilor art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

27. Cu referire la dispozițiile art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii s-a pronunțat prin Decizia nr. 15 din 28 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 27 septembrie 2021. În același sens: Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 3 din 29 ianuarie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 15 februarie 2024, și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 22 din 27 ianuarie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 308 din 8 aprilie 2025.

28. Curtea Constituțională a pronunțat mai multe decizii în legătură cu excepțiile de neconstituționalitate invocate cu privire la dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, în sensul respingerii acestora: Decizia nr. 77 din 2 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 6 iulie 2023, Decizia nr. 82 din 2 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 709 din 2 august 2023, Decizia nr. 433 din 11 iulie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 27 octombrie 2023, Decizia nr. 215 din 9 aprilie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1055 din 21 octombrie 2024.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

29. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este admisibilă, fiind propusă soluția de admitere a sesizării formulate de Tribunalul Hunedoara — Secția I civilă în Dosarul nr. 87/97/2024.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

30. Analiza condițiilor de admisibilitate a sesizării are ca premisă faptul că aceasta se fundamentează pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

31. Sfera de aplicare a acestui act normativ este circumscrisă prin dispozițiile art. 1, de unde rezultă că ordonanța de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

32. Potrivit art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, „dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, *verificând și constatând* că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde

soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

33. Așadar, din punctul de vedere al admisibilității, vor fi examinate atât condițiile speciale instituite prin dispozițiile art. 1 și 2 ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cât și cele care decurg din cuprinsul art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, a căror incidență este atrasă prin efectul normei de trimitere prevăzute la art. 4 din ordonanța de urgență.

34. Ca atare, admisibilitatea sesizării presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;
- (ii) cauza să facă parte din categoria celor prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024;
- (iii) existența unei chestiuni de drept susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu;
- (iv) soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept;
- (v) asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și, de asemenea, chestiunea de drept în discuție să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii, în curs de soluționare.

35. Analiza acestor condiții de admisibilitate relevă îndeplinirea lor doar *parțială*, respectiv cu privire la *obiectul cauzei* în care a fost formulată solicitarea de pronunțare a hotărârii prealabile și la *stadiul procedurii*, întrucât instanța de trimitere este investită cu cererea de acordare a sporului de 20%, calculat la indemnizația de bază din anul 2009, în loc de cea aferentă lunii noiembrie 2018, reclamanta fiind salarizată conform anexei nr. V din Legea-cadru nr. 153/2017.

36. În privința *condiției referitoare la existența unor veritabile chestiuni de drept*, se constată însă că titularul sesizării nu arată în ce ar consta aceasta, raportat la întrebarea adresată, lipsind *verificarea și constatarea* motivate pe care trebuia să le realizeze în acest sens, prealabil investirii instanței supreme, pentru a se conforma, astfel, dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 și, respectiv, jurisprudenței dezvoltate de Înalta Curte de Casație și Justiție, în aplicarea art. 519 din Codul de procedură civilă, pe aspectul acestei cerințe de admisibilitate a hotărârii prealabile.

37. Dimpotrivă, ignorând exigențele procedurale menționate, instanța de trimitere se limitează la a arăta, în justificarea admisibilității demersului, că „nu se impune stabilirea existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție că este necesar potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, întrucât din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 reiese cu evidență că ceea ce a intenționat legiuitorul a fost ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie al personalului plătit din fonduri publice” și, „cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analizarea chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept”.

38. Așadar, fără să indice vreo dificultate de interpretare în legătură cu normele incidente raportului juridic dedus judecării,

instanța de trimitere nu arată în ce ar consta neclaritatea, imprecizia, insuficiența textelor pe care este chemată să le interpreteze și să le aplice în virtutea funcției sale jurisdicționale, ca instanță investită cu soluționarea unui litigiu care se înscrie în sfera competenței sale, apreciind în mod greșit că există obligația sesizării instanței supreme, fără să procedeze, în prealabil, la verificarea și constatarea chestiunii de drept, care să facă posibilă declanșarea mecanismului hotărârii prealabile.

39. Or, chiar dacă evaluarea în concret a chestiunii de drept ca fiind una calificată, susceptibilă de controverse jurisprudențiale, aparține Completului investit cu dezlegarea unor chestiuni de drept, obligația circumstanțierii acesteia, cu referire punctuală la dificultățile de interpretare, date de ambivalența, imprecizia sau caracterul precar al normelor, incumbă instanței de trimitere, cea care trebuie să justifice declanșarea mecanismului de unificare *a priori*.

40. Aceasta întrucât instanța supremă, rămânând în limitele competenței sale constituționale, trebuie să asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești [art. 126 alin. (3) din Constituție], fără să se poată substitui însă atributului jurisdicțional al judecătorului fondului, cel care trebuie să stabilească faptele și să realizeze aplicarea adecvată a legii asupra raportului juridic căruia este chemat să îi dea rezolvare.

41. Este motivul pentru care, în jurisprudența instanței supreme, s-a statuat în mod constant că din încheierea de sesizare trebuie să rezulte dificultatea chestiunii de drept ce se cere a fi lămurită, inclusiv prin prezentarea interpretărilor diferite pe care aceasta le poate suscita și a obstacolelor care au împiedicat completul de judecată ca, în îndeplinirea obligației ce îi revine, de a interpreta și aplica legea în cadrul soluționării unui litigiu, să decidă asupra interpretării corecte.

42. Rolul completului de judecată care inițiază sesizarea este acela de a arăta, în mod sigur și categoric, norma a cărei interpretare o solicită, caracterul său determinant în soluționarea pe fond a cauzei, dar și de a evidenția argumentele care susțin caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, inclusiv dificultatea completului în a-și însuși o anumită interpretare,

demonstrând, în această manieră, necesitatea de a apela la mecanismul de unificare prealabilă.

43. Sesizarea de față nu îndeplinește exigențele procedurale menționate anterior în legătură cu niciuna din întrebările formulate, în contextul în care instanța de trimitere s-a limitat la a considera, contrar competențelor sale jurisdicționale, că „nu trebuie să verifice și să stabilească existența unei chestiuni de drept reale, veritabile, întrucât i-ar incumba obligația formulării sesizării, care ar avea caracter imperativ, nefiind lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analizarea aspectului privind dificultatea interpretării chestiunii de drept”.

44. Modalitatea în care instanța de trimitere și-a justificat demersul, arătând că „sesizarea este obligatorie”, sens în care afirmă că singura condiție de admisibilitate ar fi, „potrivit preambulului OUG nr. 62/2024, ca Înalta Curte să nu fi statuat, iar chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare”, nu observă întocmai conținutul preambulului menționat al OUG nr. 62/2024, care face referire la „configurația actuală a mecanismului hotărârii prealabile”, regăsită ca atare în dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, ce reprezintă sediul materiei, precum și la necesitatea calificării, încă „dintr-o etapă incipientă, a unor chestiuni dificile de drept”.

45. De asemenea, dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 obligau instanța de trimitere, în mod prioritar, să verifice și să constate existența unei chestiuni de drept, de care să depindă soluționarea cauzei pe fond, iar aceasta presupunea, așa cum s-a stabilit în jurisprudența constantă în materie a instanței supreme, existența unei dificultăți insurmontabile de interpretare, prin recurgerea la metodele uzuale folosite pentru a desluși sensul normei incidente, iar nu o simplă delegare a funcției jurisdicționale pentru o rezolvare în concret a raportului dedus judecății într-o procedură incompatibilă cu asemenea soluții.

46. Pentru considerentele expuse, care au constatat neîndeplinirea condiției referitoare la chestiunea de drept dificilă, care să facă obiectul unei dezlegări de principiu prin mecanismul hotărârii prealabile, sesizarea va fi respinsă, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Hunedoara — Secția I civilă, în Dosarul nr. 87/97/2024, în vederea lămuririi următoarei probleme de drept:

Dacă sporul de penitenciar de 20% se stabilește din indemnizația de bază din anul 2009 sau din indemnizația aferentă lunii noiembrie 2018, respectiv a lunii în curs, precum și dacă în acest caz se impune respectarea prevederilor art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, reclamanta având funcția de grefier în cadrul Tribunalului Dolj, conform art. 13 din anexa nr. V a Legii-cadru nr. 153/2017 și art. 1 lit. c) din anexa nr. V a Legii-cadru nr. 153/2017, coroborat cu art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 și Ordinul ministrului justiției nr. 2.830/C/2017.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 29 septembrie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent-șef,
Oana Cristina Popescu